

i *abià l bestia* a la Conca de Tremp (Torallola, Moror, 1957). En aquesta acc. pastoral *aviar* és el terme més pirinenc, que sento molt a tot el NO., i prossegueix més enllà de la gran carena: *abià* «faire sortir le bétail», a la vall luixonesa de Ouelh, en alguns punts centrals de Bigorra, i en una gran franja que va des d'Agén fins a mar pel Nord de les Landes (ALGc. IV, 1176). A la comarca morellana i Alt Maestrat usen *abià* per 'enviar un paquet, una carta etc.' (Portell i pobles veïns, 1961).

D'acord amb el sentit anotat en el delta del Prat, a la costa castellonenca diuen l'*aviada* per la desaigua de les marjals: a Torreblanca designen com *lo rall* «la xarxa que posen a l'*aviada* de les marjals cap a mar, per pescar». I a Vinaròs per al barranc que desaigua molt: «allí hi ha un barranc *valent*: és *aviós* quan plou» (1961). *Aviat* 'arreglat': «Es dones ---, hui, en dos brachaes de almànguina en es morros, y quatre retalls estaran *aviaes*», *Canyissaes*, 111. *Aviant* Alt Ter (?) potser 'transitable pel bestiar' a l'Amigó a la Ribera d'Abella (Vilallonga de Ter) comentant el NL «el *bián* o l'*abian d'en Font*», camp gran tocant a la ribera, li diuen que «totes les cases d'Abella hi tenen una peça: repartida per l'Abat de Besalú, contem» i aclareixen «per allí tot és *bián*» (monografia de Vilallonga per Amigó i Pascual, n.º 994). *Aviador*, crec que també ho diuen a Benasc, però només de Plan de Gistau en tinc nota, definit: 'un espaldadero de madera' o sigui un barranquet que serveix per estimbar-hi troncs destralejats (1965). A distingir del mot aeronàutic, veg. *AU. Aviament. Aviadura*.

Comboiar [Lacav.], pres del fr. *convoyer* 'acompanyar un conjunt de coses', manllevat, junt amb *comboi* [*convoy*, Lacav.], com a terme de guerra i maniobres: «Barcelona / --- per enredos de Godoy / han entrat, en gran *convoy*, / moltes tropes franceses» a. 1808 (Romlo., MilàF, 179). El mot apareix manllevat pel castellà com «*convoyes* o guardias de gente» en la *Historia de la Guerra de Cataluña* (1644-8) del portuguès castellanitzant JMdMelo, i pel mateix temps devia arrelar també entre els combatents catalans; però manca en diverses obres de primers de segle; en català figuren ja *convoi* i *convoyar* en les Trobes val. del pseudo J. Febrer, 2.ª meitat del S. XVIII (Montoliu, *RHis*. xxvii, 343-4). Avui, però, en català es diu més *aviat* *acomboiar* [Vogel, 1911]: «sich in den Zug setzen, abreisen»; *acomboiar-se ab* «sich anfreunden, sich zugesellen»; Amades, *Vocab. dels Pastors*, BDC xix, 71; *DFa*.

Desviar, formació comuna amb port., cast. i oc. ant. *desviar*, fr. ant. *desvoier*: «Un camí que *desviava* Blanquerna de son viatge», Lluill⁶ (*Blanq.* I, 243.21). *Desviat* 'allunyat': «l'humà linatge --- tuyt eren *desviats* —ms. A, però *deziratz* en P— de pau e de la benedicció de Déu» (*Blanq.* II, 159.17). «Lo Soldà --- se avisà que aquest havia *desviat* llur camí per poder-los convidar», *Decam.* x, § 9, 598.8f. «Charitat me forsa - i ley me insita / loar lo misteri - de la Eucharistia: / lo poc exercici - los senys me *desvia*, / en loc baix me posa - i l desig limita», Fc. Prats, a. 1487 (JMBover, *Bi. Escr.*

Bal. II, 156.18.3). «Ço que Déus vol, no pot negú *desviar* ni tolre; e plaer-vos-ha, e tindrem per bo que vós aquella yla conquitrats», Jaume I (*Cròn.*, Ag., p. 78); «e vós nos volets *desviar* nostre ben propòsit de bé a fer», JoMartorell (Ag. II, 118).

En construcció absoluta, s'usà formant la frase «sens *desviar*» 'resoltament, indefugiblement, sense desdir' (cf. al. *unentwegt*): «del seu bel cors me clam que m'aucí --- / sens *desviar* me pres, tot rient e jugant», Cerverí, 33/9.16, 98.4. *Desviar-se* 'apartat-se'. «*Desviant-se* ab molt greu de l'aspra serra, / cerca ab dalé més planejanta terra, / mes son cor jovenívol no pot més», *Atl.*, Introd., 17a. En lèxics des del Busa-N. («averto») *desviarse de la ramada*: «aberro, segrego».

Desviable. Desviació tort. «--- encara en la mar, per la qual rahó, la savogada pren gran *desviació* (es *desvia*), Vergés Paulí (*Espurnes* v, 102). *Desviada* 'trecador d'un camí' pall. (*La Desviada* partideta de muntanya, a Sorpe, 1959). *Desviador. Desviament* [Lluill; Busa-N.]: «per lo qual *desviament*, fill, molt malvat metge, usa falsament de medicina», *Li. d'Intenció*, 46, i altres passatges. *Desviat. Esviar, esviat, esviament, esviadura*.

Entreviat [«compost de vies de diferents colors: *listado: variegatus*]. *Entreviar-se* 'entrellaçar-se' [manca en *DOrt.* i Vogel]: «confosament, el meu sentiment religiós, que no s'avé amb els símbols de les religions, venia a *entreviar-se* amb l'amor puríssim que he dut sempre a la meva mare», Coromines, diari del dia que se li va morir la mare, 26-VIII-1912 (O. C., 1629a). *Entrevia*.

Enviar, del ll. INVIARE 'recórrer (un camí)' (d'on, transitivament, 'enviar algú per un camí'), conservat a totes les llengües romàniques d'Occident. L'acc. 'guiar' es conservava en oc. ant. en *La Vida de Sant Benezet* (*Litbl.* x, 242): «Vai aprés mi, segur, et ieu t'*enviarai* entró al luoc on tu faràs lo pont de Jhesu Crist»; i en jud-cast. medieval (en la Bíblia d'Arragel). Per al conjunt romànic veg. Curt Beyer, *Die Verba des Essens, Schickens* ---, i les recensions de Rohlf, *ASNSL* CLXVII, 148, i Sachs, *RFE* xxiii, 306; així com *DECH* v, 798a49-57 i n. 3; Beyer cita ja un ex. de *envia* en català antic (p. 42).

En cat. el verb *enviar* es documenta des del segon quart del S. XIII: «faz-vos saber que io corectes les lretres que m'*enviàs* a dir dels canonges» a. 1230-57, misatge del ribag. B. de Liri, des de Roma al bisbe d'Urgell (PPujol, *DocVgUrg.*, 13.3). «--- Traydors, / no us mogats / que certament / o comprarets / aquell mal que fet avets/ ---. --- / ---Senyors --- / sapiats que no-y merim mal, / car ab ell estam a soldada, / ab ceyll que-ns hic ha *enviats* / --- / E nous volem negat tener, / que del tot vos direm lo ver», *Set Savis*, v. 2836. «Quan fonc al III dia éi nos *envià* missatge que, si-l guiàvem, exiria a Nós», Jaume I (fets de 1238, § 278, Ag. 316.9); «*envià*-nos a dir don A. de Molina que no era ben sà», «*envià* dos scuders meus e demanaren-lo», Jaume I, Ag. 484.55; «--- lo mercader --- qui *envià* lo present de la copa», Lluill (*Merav.* I, 150).

I se'n poden veure molts més testimonis del se-